

Arrest

nr. 248 793 van 8 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. GASPART en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 30 mei 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 7 juni 2019 om internationale bescherming. Op 14 april 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 11 april 1997 in San Salvador. U woonde uw hele leven in de colonia Santa Rosa In San Salvador, maar op verschillende adressen. Sinds 2016 woonde u op de Avenida Los Angeles samen met uw moeder, broer, zus, partner en grootmoeder. Uw ouders gingen in 2003 uit elkaar en u weet niet zeker waar uw vader momenteel woont. U denkt dat hij in Quezaltepeque in het departement La Libertad woont. U behaalde een middelbaar diploma boekhouding in 2018. U plande met universitaire studies boekhouding te beginnen, maar verliet al eerder het land. U werkte niet in El Salvador. In uw vrije tijd speelde u voetbal bij voetbalploeg Sporting.

Omdat u voetbal speelde ging u ook naar gebieden van andere bendes om wedstrijden te spelen. Na een tijd ontdekte de bendeleden in uw colonia dat u naar andere gebieden ging. Op 20 april 2019 ontving u via Facebook een bericht waarin stond dat ze wisten dat u naar gebieden van de bende MS ging, dat ze u niet meer in de colonia wilden zien en dat ze u anders zouden vermoorden. U verhuisde de ochtend erop naar uw tante in dezelfde colonia. Op 12 mei 2019 kreeg u opnieuw een bericht van dezelfde persoon die vroeg of u het niet had begrepen en zei dat hij uw familie erbij zou betrekken. U blokkeerde deze persoon na dit tweede bericht. U bleef vervolgens nog ongeveer vijf dagen bij uw tante, omdat haar partner agent is en op dat moment in verlof was. Nadien verbleef u de laatste dagen voor uw vertrek in een hotel in het centrum van San Salvador.

U verliet El Salvador op 29 mei 2019 op legale wijze met het vliegtuig. U reisde via Spanje naar België, waar u op 30 mei 2019 aankwam.

Op 7 juni 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door een lid van de bende 18 en dat deze persoon uw gezin en uw familie iets zou aandoen, omwille van uw voetbalactiviteiten in andere wijken. U vreest daarnaast de bendes ook omdat uw vader politieagent is.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw diploma's van de lagere en middelbare school, een vaststelling van het werk van uw vader, enkele foto's van uw vader in uniform, uw voogdij- en alimentatiedossier, afgeprinte screenshots van de berichten op Facebook en uw vliegticket, reisroute en reisverzekering.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan u evenmin worden toegekend. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongelooftwaardig.

Vooreerst moet onderstreept worden dat u voor 20 april 2019 nooit op enige manier problemen of contact had met individuele bendeleden of bendes in het algemeen (CGVS, p. 16). Hetzelfde geldt voor uw familieleden. Ook na uw vertrek kenden zij geen problemen met bendeleden (CGVS, p. 17).

Ook komt het op zich weinig aannemelijk over dat de bende die actief was in uw wijk u zou viseren omdat u met de ploeg in andere wijken ging spelen. Gevraagd waarom het voor de bende in uw wijk een probleem was dat u elders ging voetballen stelt u dat dat is omdat de bendes in El Salvador strijden voor

territorium (CGVS, p. 13). Het ging hier echter over de lokale ploeg van uw wijk die in een competitie reeks speelde om tot het derde niveau te komen (CGVS, p. 7). Het feit dat jullie ploeg zich naar een andere wijk verplaatste voor de competitie was dan ook geen risico voor de hegemonie van de bende in uw wijk. Eerder zou het voor hen onaanvaardbaar kunnen zijn als bendeleden van andere wijken zich toegang tot uw wijk zouden verschaffen. Het spreekt overigens voor zich dat de leden van de ploeg zich voor de competitie moesten verplaatsen naar andere wijken, dat is eigen aan de voetbalcompetitie. Indien de lokale bende daar zou tegen zijn zou een lokale voetbalploeg in competitie simpelweg onmogelijk zijn in uw wijk. Nochtans hebt u geen weet van andere leden van de ploeg die problemen kenden. Gevraagd of u ploegmaats kent met gelijkaardige problemen stelt u enkel weet te hebben van een ploegmaat die naar Mexico moest gaan. Echter blijkt u desgevraagd geen idee te hebben van de reden waarom deze ploegmaat naar Mexico ging (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe het kwam dat enkel u problemen had en niet de ploegmaats, die evenzeer voorkwamen op de publieke foto's van de ploeg stelt u niet gevraagd te hebben of zij problemen hadden omdat men zoiets niet zomaar verkondigt (CGVS, p. 15). Dit komt niet geloofwaardig over gezien, zoals hoger gezegd, het bestaan zelf van de ploeg in de voetbalcompetitie onmogelijk zou worden indien de leden niet mee op verplaatsing zouden mogen.

De geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen wordt verder aangetast door uw weinig aannemelijke gedrag volgend op de eerste bedreiging. In het bericht dat op 20 april werd verstuurd wil die persoon u niet langer in de colonia zien omdat u ging voetballen op plaatsen waar de andere bende actief is (CGVS, p. 11). Een dag later verhuisde u al naar uw tante, maar u bleef hierdoor wel binnen de colonia. Gevraagd waarom u besluit binnen de colonia te verhuizen als ze u daar niet meer wilden zien, antwoordt u dat u geen andere plek had om heen te gaan (CGVS, p. 14). Dit is echter geenszins een afdoende uitleg, aangezien u stelt dat u ook al voor het tweede bericht van plan was bij uw tante te vertrekken (CGVS, p. 20) en u een tijd later wel een week op hotel ging. U was op dat moment enkel aan het wachten om het geld voor de tickets bijeen te krijgen (CGVS, p. 20). U kan dan ook niet verklaren waarom u het risico neemt om na de eerste bedreiging nog langer in de colonia te verblijven.

Ook na de tweede bedreiging blijft u nog vijf dagen bij uw tante wonen, dus nog steeds in dezelfde wijk (CGVS, p. 15). In het tweede bericht stond nochtans dat de verzender wist dat u bij uw tante was en dat u dus niet gehoorzaamd had aan zijn eisen. Hierdoor had hij ook uw familie in de bedreiging betrokken (Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u ook in deze omstandigheden niet meteen bij uw tante vertrekt, antwoordt u dat u geen plek had om naartoe te gaan en dat u daarna naar het hotel Belgica ging. Daarop wordt u gevraagd waarom u nog het risico neemt om vijf dagen later daar te blijven en of u niet meteen naar een hotel kon gaan. U antwoordt hierop dat de man van uw tante op dat moment ook in huis was en aangezien hij bij de politie werkte kon u iets rustiger zijn. Toen hij terug ging werken, vertrok u. U wordt er daarop op gewezen dat er niemand was die uw familie op een dergelijke manier kon beschermen en u bevestigt dat. Daarop wordt gevraagd waarom u dan nog enkele dagen bij uw tante verblijft als in het bericht werd gezegd dat ze ook uw familie iets gingen aandoen. U antwoordt hierop dat u niet wist wat u moest doen en dat het u de beste optie leek om te vertrekken toen de partner van uw tante terug ging werken (CGVS, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat u in die situatie nog steeds in de colonia bleef, hoewel u net gevraagd was daar weg te blijven. U bracht hier na de tweede bedreiging namelijk niet enkel uzelf maar ook uw familie mee in gevaar. U was zelf wel in beperkte mate beschermd door de aanwezigheid van de partner van uw tante die op dat moment in verlof was, maar u kan enkel toegeven dat de rest van uw familie geen beroep kon doen op dergelijke bescherming. U kan dan ook geenszins verklaren waarom u eveneens na de tweede bedreiging nog een vijftal dagen langer bij uw tante verbleef.

Uw gedrag na de bedreigingen is dan ook weinig aannemelijk te noemen. U geeft in beide gevallen aan nergens naartoe te kunnen, maar u kan later wel in een hotel verblijven. Zelfs wanneer u verteld wordt dat ze weten dat u bij uw tante verblijft en ze uw gezin, dat geen bescherming had, betrekken, blijft u nog steeds bij uw tante. U kan geen aannemelijke reden geven voor dit onaannemelijk gedrag. Er kan namelijk wel degelijk verwacht worden dat u zo snel mogelijk zou gehoorzamen aan de bedreigingen van het bendelid en dus de colonia zou verlaten. U nam deze bedreiging alleszins serieus genoeg om te verhuizen, weliswaar binnen de colonia. Dat u zelfs na een tweede waarschuwing niet meteen actie onderneemt en de colonia verlaat is dan ook erg onwaarschijnlijk.

U geeft verder ook aan tijdens uw verblijf bij uw tante nog naar de winkel te gaan (CGVS, p. 17). U was op dat moment nochtans al met de dood bedreigd. Uw leven stond dus op het spel als u nog in de colonia werd gezien. Gevraagd naar de reden waarom u toch nog het huis van uw tante verliet, antwoordt u dat het was om eten te kopen en het noodzakelijk is om te eten. U werd hierop gevraagd of

iemand anders dat niet kon doen en u antwoordt dat het was wanneer u alleen thuis was en het twee of drie keer gebeurde (CGVS, p. 20-21). Dat neemt niet weg dat het wel erg onwaarschijnlijk is dat u in die periode nog het risico neemt om naar de winkel te gaan en niet kon wachten op uw tante of haar partner. Indien u door het bendelid in de colonia gezien zou worden, zou u namelijk gedood worden.

U hebt verder ook geen enkele poging ondernomen om meer te weten komen over uw problemen of hiervoor een oplossing te zoeken. U stelt dat u nooit op de berichten hebt geantwoord om uit te leggen dat u enkel ging voetballen in andere wijken. U was bang en hebt hem na de tweede bedreiging geblokkeerd (CGVS, p. 12). U stelt verder dat u geen idee hebt wie de persoon was die u die berichten stuurde en dat u ook niet geprobeerd hebt dit te weten te komen (CGVS, p. 11-12; 19). U weet enkel dat hij bendelid is door de berichten die hij stuurde (CGVS, p. 20). U hebt verder ook geen idee of uw ploegmaats problemen hebben gekend. U weet enkel dat een ploegmaat naar Mexico is gegaan, maar u weet niet om welke reden (CGVS, p. 14). U hebt zoals hoger aangehaald ook geen pogingen ondernomen om meer te weten te komen over het lot van andere ploeggenoten of om uw ploegmaats te verwittigen. U hebt hen namelijk niets gevraagd omdat u niet zomaar aan iedereen kon verkondigen als ze gelijkaardige problemen hadden als de uwe. U dacht er ook niet aan hen te waarschuwen omdat aan het denken was aan uw familie (CGVS, p. 15-16). Dat u dermate weinig weet over uw problemen en de persoon die u bedreigde en op geen enkele manier, zelfs niet na uw vertrek, gepoogd hebt om hier meer inzicht in te krijgen of om uw ploeggenoten te waarschuwen, is weinig aannemelijk.

In zijn geheel is uw gedrag na de bedreigingen dan ook erg onwaarschijnlijk, wat ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Verder is het gedrag van de bende die u bedreigt ook weinig aannemelijk. Hoewel ze volgens u een dergelijke controle hebben in uw wijk dat bepaalde diensten er niet komen (CGVS, p. 16-17), contacteren ze u enkel via Facebook en nooit in persoon of op een andere manier (CGVS, p. 12). Ook nadat u het profiel in kwestie blokkeerde werd u niet meer op een andere manier door hen gecontacteerd (CGVS, p. 17). Daarnaast weten ze ten tijde van de tweede bedreiging waar u zich bevindt en dat u dus niet gehoorzaamd hebt, maar besluiten ze om de bedreiging niet uit te voeren. Ze bedreigen u vervolgens ook niet in persoon, maar dit gebeurt opnieuw via Facebook. Bovendien ondernemen ze verder niets wanneer u nogmaals hun eis negeert en nog een vijftal dagen bij uw tante blijft (Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS, p. 11, 15). In deze periode gebeurde dus niets meer, ook niet met uw familie die er op dat moment bij betrokken was (CGVS, p. 17). Ook na uw vertrek had uw familie geen problemen meer hierdoor (CGVS, p. 17). Het is weinig waarschijnlijk dat deze bendeleden, die u en uw familieleden met de dood bedreigden, deze bedreiging vervolgens niet uitvoeren wanneer u niet gehoorzaamt, zelfs niet na een tweede waarschuwing. U hebt bovendien geen verklaring waarom ze u een tweede keer bedreigen als ze weten dat u bij uw tante was en waarom ze na die tweede bedreiging niet naar uw tante kwamen om u te zoeken (CGVS, p. 16). Het gedrag van het bendelid in kwestie is dan ook niet aannemelijk, wat verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt.

U verklaart verder dat zij wisten dat u voetbalde in andere wijken aan de hand van uw eigen Facebookprofiel. Daar plaatste u ploegfoto's op aangezien er geen officiële pagina van de ploeg was (CGVS, p. 16). U had nochtans eerder in het persoonlijk onderhoud aangegeven dat het bendelid wist dat u naar die plekken ging omdat de ploeg foto's plaatste op Facebook (CGVS, p. 13). Er werd bovendien wel degelijk een Facebookpagina gevonden genaamd C.D. Sporting (www.facebook.com/cdsporting), die door uw persoonlijk profiel ([www.facebook.com/\(...\)](http://www.facebook.com/(...))) gevolgd wordt en waarvan u dus wel degelijk weet dat ze bestaat. Het bewijs hiervan werd aan uw dossier toegevoegd. Op dat profiel worden soms ploegfoto's geplaatst. De laatste foto waar u zelf op staat dateert echter van 19 december 2017 en u ontbreekt op de ploegfoto's van 3 september 2018, 8 september 2018, 10 september 2018, 24 september 2018, 1 oktober 2018, 15 oktober 2018 en 23 oktober 2018. Deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd. De foto's op uw persoonlijk profiel die u tijdens het persoonlijk onderhoud toonde, gaan ook maar tot 11 april 2018 (CGVS, p. 15). Dat u getracht hebt de pagina verborgen te houden, doet dan ook vermoeden dat u al eerder gestopt bent bij de voetbalploeg, namelijk tussen april en september 2018, en niet pas na de beweerde bedreiging in april 2019. Naast uw algemene geloofwaardigheid doet dit dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts weet u ook erg weinig over het hotel waar u meer dan een week voor uw vertrek uit El Salvador verbleef. U stelt eerst dat u niet weet hoe het heette en vervolgens zegt u dat het Belgica heette. U weet verder niet in welke wijk dit hotel zich bevond, enkel dat het in het centrum van San Salvador lag en in de buurt was van waar u studeerde. Gevraagd naar de reden dat u niet weet in welke wijk het hotel lag, somt u enkel een aantal gemeenten rond San Salvador op en u stelt dat het in het centrum van San

Salvador was (CGVS, p. 13). Het hotel Belgica waar u verbleven zou hebben werd echter niet teruggevonden. Bovendien kan wel verwacht worden dat u een beter idee hebt van de locatie van dit hotel. U verbleef er namelijk voor meer dan een week en u stelt zelf dat het in de buurt van uw school lag. Verder is het ook opvallend dat u eerst zegt niet te herinneren hoe het hotel heet en dan plots wel te weten dat het Belgica heette. Deze vage verklaringen over uw verblijfplaats in de week voor uw vertrek doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot verklaart u dat u uw paspoort in april of mei 2019 had aangevraagd ten gevolge van de bedreigingen (CGVS, p. 10). In werkelijkheid werd uw paspoort al op 21 februari 2019 afgeleverd, geruime tijd voor de eerste bedreigingen. U biedt bijgevolg geen zicht op de reden van deze aanvraag, wat verder uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken. Daar geen geloof wordt gehecht aan deze gebeurtenissen kunnen zij niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als zoon van een politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U verklaart namelijk door het beroep van uw vader nooit concrete problemen gekend te hebben (CGVS, p. 19). Voor uw komst naar België had u bovendien weinig contact met uw vader en hij is al sinds 2003 niet meer samen met uw moeder (CGVS, p. 5).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Irland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncorporeerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncorporeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de berichten die u via Facebook ontving, wordt het bestaan hiervan niet in twijfel getrokken. U kon deze namelijk in persoon tonen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hierbij moet echter opgemerkt worden dat dergelijke berichten erg eenvoudig te insceneren zijn en dit enkel het aanmaken van een profiel vereist. Gezien uw asielrelaas ongeloofwaardig is bevonden en de bewijswaarde van deze berichten sterk samenhangt met de algehele geloofwaardigheid, kunnen deze dus bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De andere documenten die u voorlegt gaan over uw identiteit, uw reisweg en het beroep van uw vader. Dit betreffen elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt de uiteenzetting van zijn enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voert hij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

“De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt door verwerende partij in vraag gesteld voornamelijk omwille van een beweerde irrationaliteit van de handelingen van de bende. Verwerende partij verstaat inderdaad niet waarom verzoeker de enige speler van de ploeg zou zijn die bedreigd werd, in welke mate het feit dat er wedstrijden in andere wijken georganiseerd zijn in andere wijken voor de bende onaanvaardbaar zou zijn en dat het elke competitie tussen andere wijken onmogelijk zou maken zou de bende dit aan alle spelers verbieden.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de bende steeds rationeel zou handelen. Dit blijkt echter niet het geval te zijn en de bende leggen soms willekeurig beperkingen op de vrijheid van de personen om hun controle op het sociaal leven duidelijk te maken:

“(…)” UNHCR Guidelines, p. 12.

Het louter feit dat verzoeker niet weet of zijn ploegmaten ook problemen hadden omdat zij naar andere wijken gingen si dus niet voldoende om te besluiten dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn.

Daarnaast is het algemeen klimaat in El Salvador ook een uitleg voor het feit dat personen niet met derden over hun persoonlijke problemen gaan overleggen.

die zich afspelen in Lourdes Colon, zijnde de afpersing van verzoekende partij en de doodsb bedreigingen in oktober 2018 worden door verwerende partij niet betwist.

Verzoeker kan niet van de éne dag op de andere naar een andere wijk gaan wonen. Zijn enige mogelijkheid was bij zijn tante in dezelfde colonia te gaan. Omwille van de aanwezigheid van de echtgenoot van zijn tante voelde hij zich daar veiliger. Zodra het voor hem mogelijk was is hij naar een hotel verhuisd. Dit was enkel kort mogelijk omwille van financiële redenen.

De winkel waarnaar verzoeker ging bij zijn tante was aan de overkant van het huis van zijn tante gelegen. Er naartoe gaan hield weinig risico in. Verzoeker kan zijn verplaatsingen niet op lange termijn beperken tot de winkel aan de overkant van het huis van zijn tante.

Verzoeker heeft het niet gewaagd om een onderzoek te starten naar de identiteit van de persoon die hem die berichten stuurde. De situatie in El Salvador laat dit niet toe. Wie zo'n onderzoek straat loopt het risico om nog harder aangepakt te worden door de bende.

Om al deze redenen moet verzoekers relaas geloofwaardig worden geacht.”

Vervolgens stelt verzoeker dat hij reeds het slachtoffer was van bedreigingen van de bende en meent hij dat de ernst van de incidenten die hij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna hij verwijst naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoeker een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw

zal voordoen. Verzoeker betoogt dat, aangezien zijn verklaringen en deze van zijn partner aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoeker wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën worden opgesomd van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van "*bendegerelateerd*" geweld. Onder verwijzing naar deze COI Focus argumenteert verzoeker dat personen die worden gezien als zijnde in overtreding met de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag als eerste risicocategorie worden genoemd en dat deze personen net als hun familieleden het doelwit kunnen zijn van gewelddadige handelingen, moord of seksueel geweld. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoeker besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer de gevolgen te ondervinden van het feit dat hij naliet de aan de bende verschuldigde som te betalen en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoeker wijst tevens op het bestaan van andere elementen en stelt dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder zijn profiel. Hij verwijst naar een arrest van de Raad en meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel moet worden toegepast en stelt deel uit te maken "*van de jongeren wiens verzoek om internationale bescherming met verhoogde aandacht dient te worden onderzocht*". Met verwijzing naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegt verzoeker verder toe dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoeker meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoeker frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hem het geval is, wat hij bevestigd acht door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit hij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoeker heel duidelijk uit de inhoud van het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human

Rights Watch van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoeker meent dat bijzonder voorzichtig moet worden omgegaan met de beoordeling van het toekomstige risico dat hij loopt in geval van terugkeer aangezien hij afkomstig is van een van de gevaarlijkste wijken van het land. Verzoeker concludeert dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts haalt verzoeker landeninformatie aan waaruit volgens hem blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. In die optiek betoogt verzoeker dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hem geen veiligheid kan bieden. Aangezien hij niet behoort tot de hogere sociale klassen, maar tot de lage of middenklasse, is hij niet in staat zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) en zal hij bij een hervestiging het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoeker citeert uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hem bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Hij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar dat land een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in zijn land van herkomst aan dit gevaar kan onttrekken.

Verzoeker betoogt voorts dat zijn weigering om aan de eisen van de bende te gehoorzamen in zijn plaats van herkomst wordt gezien als een vorm van verzet tegen de bende als semi-autoriteit. Zijn weigering om bij te dragen aan hun werking door hen financieel te ondersteunen vormt volgens hem een gewetenskwestie, waarna hij vervolgens verwijst naar artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Hij stelt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoeker, die meent dat de vervolging door de bende die hij als gevolg vreest wel degelijk een vervolging is "*die het vervolg is van een (toegeschreven politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*". Verzoeker is er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Minstens maakt hij naar eigen zeggen deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestending van de macht van de bendes in El Salvador.

Ten slotte verwijst verzoeker voor de interpretatie van het begrip "*gewapend conflict*" uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Hij wijst erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hem autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit

van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle en de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet volgens verzoeker worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen.

Verzoeker stelt ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Hij behoort namelijk niet tot de hogere klassen, heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, heeft in het buitenland verbleven, wat de indruk zal wekken dat hij over voldoende financiële middelen beschikt en van hem een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, was al eerder het slachtoffer van de bendes in El Salvador en maakt deel uit van de groep van de jongeren die bijzonder kwetsbaar is. Om deze redenen meent hij dat hem het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel "*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State and Asylum Claims*" van P.J. McNamara in *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n° 36, p. 1-24 (stuk 5);
- het "*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*" van Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme van 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel "*La Fuerza Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*" uit *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- de "*Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*" van A. Applebaum en B. Mawby, GIWPS, november 2018 (stuk 8).

2.2.2. Op 14 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de elementen die volgens hem aan de basis van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet zouden liggen ongeloofwaardig zijn, nu (i) hij voor 20 april 2019 nooit op enige manier problemen of contact had met individuele bendeleden of bendes in het algemeen en hetzelfde geldt voor zijn familieleden, die ook na zijn vertrek geen problemen kenden met bendeleden, (ii) het op zich weinig aannemelijk overkomt dat de bende die actief was in zijn wijk hem zou viseren omdat hij met de ploeg in andere wijken ging spelen, (iii) zijn gedrag na de eerste bedreiging weinig aannemelijk is, (iv) hij weinig weet over zijn problemen en de persoon die hem bedreigde en op geen enkele manier, zelfs niet na zijn vertrek, gepoogd heeft om hier meer inzicht in te krijgen of om zijn ploeggenoten te waarschuwen, (v) het gedrag van de bende die hem bedreigt ook weinig aannemelijk is, (vi) hij getracht heeft de officiële Facebookpagina van zijn ploeg verborgen te houden en op verschillende recente ploegfoto's ontbreekt, wat doet vermoeden dat hij al eerder gestopt is bij de voetbalploeg, namelijk tussen april en september 2018, en niet pas na de beweerde bedreiging in april 2019, (vii) hij erg weinig weet over het hotel waar hij meer dan een week voor zijn vertrek uit El Salvador verbleef, en (viii) hij geen zicht biedt op de reden van de aanvraag voor zijn paspoort, omdat (B) zijn profiel als zoon van een politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar El Salvador te vrezen dat hij door een lid van de bende 18 gedood wordt of dat dit lid zijn gezin en zijn familie iets zou aandoen omwille van zijn voetbalactiviteiten in andere wijken. Hij zou immers op 20 april 2019 via Facebook een bericht hebben ontvangen waarin

stond dat ze wisten dat hij naar gebieden van de bende MS ging, dat ze hem niet meer in de *colonia* wilden zien en dat ze hem anders zouden vermoorden. De ochtend daarop zou hij naar zijn tante in de zelfde *colonia* verhuisd zijn. Op 12 mei 2019 zou verzoeker dan opnieuw een bericht hebben gekregen van dezelfde persoon die vroeg of hij het niet had begrepen en zei dat hij zijn familie erbij zou betrekken. Verzoeker zou deze persoon na dit tweede bericht geblokkeerd hebben en, na nog vijf dagen bij zijn tante verbleven te hebben, in een hotel in het centrum van San Salvador zijn laatste dagen voor zijn vertrek uit El Salvador op 29 mei 2019 hebben doorgebracht. Daarnaast verklaart verzoeker ook nog de bendes te vrezen omdat zijn vader politieagent is.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure screenshots van Facebookberichten, een attest betreffende het werk van zijn vader bij de politie, diploma's van de lagere en de middelbare school, foto's van zijn vader, zijn voogdij- en alimentatiedossier, zijn paspoort en zijn identiteitskaart, en fotokopieën van een vliegticket, een reisroute en een reisverzekering naar (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

Wat betreft de screenshots van Facebookberichten wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat dergelijke berichten erg eenvoudig te ensceneren zijn nu dit enkel het aanmaken van een profiel vereist. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Wat de andere documenten betreft, overweegt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat deze gaan over verzoekers identiteit, zijn reisweg en het beroep van zijn vader en dat dit elementen betreffen die niet in twijfel worden getrokken. De Raad stelt vast dat deze elementen geen verband houden met de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad besluit dat verzoeker een zekere inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Verzoeker betwist vooreerst niet dat hij voor 20 april 2019 nooit op enige manier problemen of contact had met individuele bendeleden of bendes in het algemeen, noch dat hetzelfde geldt voor zijn familieleden, die ook na zijn vertrek geen problemen kenden met bendeleden.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“U verklaart verder dat zij wisten dat u voetbalde in andere wijken aan de hand van uw eigen Facebookprofiel. Daar plaatste u ploegfoto's op aangezien er geen officiële pagina van de ploeg was (CGVS, p. 16). U had nochtans eerder in het persoonlijk onderhoud aangegeven dat het bendelid wist dat u naar die plekken ging omdat de ploeg foto's plaatste op Facebook (CGVS, p. 13). Er werd bovendien wel degelijk een Facebookpagina gevonden genaamd C.D. Sporting (www.facebook.com/cdsporting), die door uw persoonlijk profiel ([www.facebook.com/\(...\)](http://www.facebook.com/(...))) gevolgd wordt en waarvan u dus wel degelijk weet dat ze bestaat. Het bewijs hiervan werd aan uw dossier toegevoegd. Op dat profiel worden soms ploegfoto's geplaatst. De laatste foto waar u zelf op staat dateert echter van 19 december 2017 en u ontbreekt op de ploegfoto's van 3 september 2018, 8 september 2018, 10 september 2018, 24 september 2018, 1 oktober 2018, 15 oktober 2018 en 23 oktober 2018. Deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd. De foto's op uw persoonlijk profiel die u tijdens het persoonlijk onderhoud toonde, gaan ook maar tot 11 april 2018 (CGVS, p. 15). Dat u getracht hebt de pagina verborgen te houden, doet dan ook vermoeden dat u al eerder gestopt bent bij de voetbalploeg, namelijk tussen april en september 2018, en niet pas na de beweerde bedreiging in april 2019. Naast uw algemene geloofwaardigheid doet dit dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Voorts weet u ook erg weinig over het hotel waar u meer dan een week voor uw vertrek uit El Salvador verbleef. U stelt eerst dat u niet weet hoe het heette en vervolgens zegt u dat het Belgica heette. U weet verder niet in welke wijk dit hotel zich bevond, enkel dat het in het centrum van San Salvador lag en in de buurt was van waar u studeerde. Gevraagd naar de reden dat u niet weet in welke wijk het hotel lag, somt u enkel een aantal gemeenten rond San Salvador op en u stelt dat het in het centrum van San Salvador was (CGVS, p. 13). Het hotel Belgica waar u verbleven zou hebben werd echter niet teruggevonden. Bovendien kan wel verwacht worden dat u een beter idee hebt van de locatie van dit hotel. U verbleef er namelijk voor meer dan een week en u stelt zelf dat het in de buurt van uw school lag. Verder is het ook opvallend dat u eerst zegt niet te herinneren hoe het hotel heet en dan plots wel te

weten dat het Belgica heette. Deze vage verklaringen over uw verblijfplaats in de week voor uw vertrek doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tot slot verklaart u dat u uw paspoort in april of mei 2019 had aangevraagd ten gevolge van de bedreigingen (CGVS, p. 10). In werkelijkheid werd uw paspoort al op 21 februari 2019 afgeleverd, geruime tijd voor de eerste bedreigingen. U biedt bijgevolg geen zicht op de reden van deze aanvraag, wat verder uw algemene geloofwaardigheid ondermijnt."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast acht ook de Raad het weinig aannemelijk dat de bende die actief was in de wijk waar verzoeker woonde verzoeker zou viseren omdat hij met zijn voetbalploeg in andere wijken ging spelen. De adjunct-commissaris-generaal overweegt wat dit betreft het volgende:

"Gevraagd waarom het voor de bende in uw wijk een probleem was dat u elders ging voetballen stelt u dat dat is omdat de bendes in El Salvador strijden voor territorium (CGVS, p. 13). Het ging hier echter over de lokale ploeg van uw wijk die in een competitiereeks speelde om tot het derde niveau te komen (CGVS, p. 7). Het feit dat jullie ploeg zich naar een andere wijk verplaatste voor de competitie was dan ook geen risico voor de hegemonie van de bende in uw wijk. Eerder zou het voor hen onaanvaardbaar kunnen zijn als bendeleden van andere wijken zich toegang tot uw wijk zouden verschaffen. Het spreekt overigens voor zich dat de leden van de ploeg zich voor de competitie moesten verplaatsen naar andere wijken, dat is eigen aan de voetbalcompetitie. Indien de lokale bende daar zou tegen zijn zou een lokale voetbalploeg in competitie simpelweg onmogelijk zijn in uw wijk. Nochtans hebt u geen weet van andere leden van de ploeg die problemen kenden. Gevraagd of u ploegmaats kent met gelijkaardige problemen stelt u enkel weet te hebben van een ploegmaat die naar Mexico moest gaan. Echter blijkt u desgevraagd geen idee te hebben van de reden waarom deze ploegmaat naar Mexico ging (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe het kwam dat enkel u problemen had en niet de ploegmaats, die evenzeer voorkwamen op de publieke foto's van de ploeg stelt u niet gevraagd te hebben of zij problemen hadden omdat men zoiets niet zomaar verkondigt (CGVS, p. 15). Dit komt niet geloofwaardig over gezien, zoals hoger gezegd, het bestaan zelf van de ploeg in de voetbalcompetitie onmogelijk zou worden indien de leden niet mee op verplaatsing zouden mogen."

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris-generaal ervan uit te gaan dat de bende steeds rationeel zou handelen en voert met verwijzing naar een passage uit de "UNHCR Guidelines" aan dat de bendes soms willekeurig beperkingen leggen op de vrijheid van de personen om hun controle op het sociaal leven duidelijk te maken. Dat verzoeker zonder enige waarschuwing vooraf niet meer welkom is in zijn *colonia* omdat hij met zijn voetbalploeg elders ging voetballen, is evenwel in niets te vergelijken met de in de passage uit de "UNHCR Guidelines" aangehaalde voorbeelden van sociale beperkingen die door bendeleden worden opgelegd. Met een loutere verwijzing naar deze passage slaagt verzoeker er dan ook niet in de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

Waar verzoeker het feit dat hij niet weet of zijn ploegmaten ook problemen hadden omdat zij naar andere wijken gingen tracht te wijten aan het algemeen klimaat in El Salvador waarin "*personen niet met derden over hun persoonlijke problemen gaan overleggen*", gaat hij eraan voorbij dat hij ook zonder dit met ploegmaten te bespreken bepaalde problemen bij zijn ploegmaten zou kunnen constateren, bijvoorbeeld als verschillende leden van zijn ploeg binnen een korte tijd naar een andere *colonia* zouden verhuizen. Verzoeker maakt evenwel geen melding van zulke constataties. Voorts volgt de Raad verzoeker waar hij meent dat het loutere feit dat hij niet weet of zijn ploegmaten ook problemen hadden omdat zij naar andere wijken gingen niet voldoende is om te besluiten dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, waaronder (onder meer) de hoger aangehaalde motieven die door verzoeker volledig ongemoeid werden gelaten, dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen.

Naast deze motieven is de adjunct-commissaris-generaal tevens terecht van mening dat het weinig aannemelijke gedrag van verzoeker volgend op de eerste bedreiging de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden bedreigingen verder aantast. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"In het bericht dat op 20 april werd verstuurd wil die persoon u niet langer in de *colonia* zien omdat u ging voetballen op plaatsen waar de andere bende actief is (CGVS, p. 11). Een dag later verhuisde u al naar uw tante, maar u bleef hierdoor wel binnen de *colonia*. Gevraagd waarom u besluit binnen de *colonia* te verhuizen als ze u daar niet meer wilden zien, antwoordt u dat u geen andere plek had om

heen te gaan (CGVS, p. 14). Dit is echter geenszins een afdoende uitleg, aangezien u stelt dat u ook al voor het tweede bericht van plan was bij uw tante te vertrekken (CGVS, p. 20) en u een tijd later wel een week op hotel ging. U was op dat moment enkel aan het wachten om het geld voor de tickets bijeen te krijgen (CGVS, p. 20). U kan dan ook niet verklaren waarom u het risico neemt om na de eerste bedreiging nog langer in de colonia te verblijven.

Ook na de tweede bedreiging blijft u nog vijf dagen bij uw tante wonen, dus nog steeds in dezelfde wijk (CGVS, p. 15). In het tweede bericht stond nochtans dat de verzender wist dat u bij uw tante was en dat u dus niet gehoorzaamd had aan zijn eisen. Hierdoor had hij ook uw familie in de bedreiging betrokken (Vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u ook in deze omstandigheden niet meteen bij uw tante vertrekt, antwoordt u dat u geen plek had om naartoe te gaan en dat u daarna naar het hotel Belgica ging. Daarop wordt u gevraagd waarom u nog het risico neemt om vijf dagen later daar te blijven en of u niet meteen naar een hotel kon gaan. U antwoordt hierop dat de man van uw tante op dat moment ook in huis was en aangezien hij bij de politie werkte kon u iets rustiger zijn. Toen hij terug ging werken, vertrok u. U wordt er daarop op gewezen dat er niemand was die uw familie op een dergelijke manier kon beschermen en u bevestigt dat. Daarop wordt gevraagd waarom u dan nog enkele dagen bij uw tante verblijft als in het bericht werd gezegd dat ze ook uw familie iets gingen aandoen. U antwoordt hierop dat u niet wist wat u moest doen en dat het u de beste optie leek om te vertrekken toen de partner van uw tante terug ging werken (CGVS, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat u in die situatie nog steeds in de colonia bleef, hoewel u net gevraagd was daar weg te blijven. U bracht hier na de tweede bedreiging namelijk niet enkel uzelf maar ook uw familie mee in gevaar. U was zelf wel in beperkte mate beschermd door de aanwezigheid van de partner van uw tante die op dat moment in verlof was, maar u kan enkel toegeven dat de rest van uw familie geen beroep kon doen op dergelijke bescherming. U kan dan ook geenszins verklaren waarom u eveneens na de tweede bedreiging nog een vijftal dagen langer bij uw tante verbleef.

Uw gedrag na de bedreigingen is dan ook weinig aannemelijk te noemen. U geeft in beide gevallen aan nergens naartoe te kunnen, maar u kan later wel in een hotel verblijven. Zelfs wanneer u verteld wordt dat ze weten dat u bij uw tante verblijft en ze uw gezin, dat geen bescherming had, betrekken, blijft u nog steeds bij uw tante. U kan geen aannemelijke reden geven voor dit onaannemelijk gedrag. Er kan namelijk wel degelijk verwacht worden dat u zo snel mogelijk zou gehoorzamen aan de bedreigingen van het bendelid en dus de colonia zou verlaten. U nam deze bedreiging alleszins serieus genoeg om te verhuizen, weliswaar binnen de colonia. Dat u zelfs na een tweede waarschuwing niet meteen actie onderneemt en de colonia verlaat is dan ook erg onwaarschijnlijk.

U geeft verder ook aan tijdens uw verblijf bij uw tante nog naar de winkel te gaan (CGVS, p. 17). U was op dat moment nochtans al met de dood bedreigd. Uw leven stond dus op het spel als u nog in de colonia werd gezien. Gevraagd naar de reden waarom u toch nog het huis van uw tante verliet, antwoordt u dat het was om eten te kopen en het noodzakelijk is om te eten. U werd hierop gevraagd of iemand anders dat niet kon doen en u antwoordt dat het was wanneer u alleen thuis was en het twee of drie keer gebeurde (CGVS, p. 20-21). Dat neemt niet weg dat het wel erg onwaarschijnlijk is dat u in die periode nog het risico neemt om naar de winkel te gaan en niet kon wachten op uw tante of haar partner. Indien u door het bendelid in de colonia gezien zou worden, zou u namelijk gedood worden."

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, namelijk dat hij niet van de ene dag op de andere naar een andere wijk kan gaan wonen, dat bij zijn tante in dezelfde colonia te gaan, waar hij zich omwille van de aanwezigheid van de echtgenoot van zijn tante veiliger voelde, zijn enige mogelijkheid was en dat hij zodra dit voor hem mogelijk was naar een hotel verhuisd is, wat omwille van financiële redenen enkel kort mogelijk was, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Verzoeker weerlegt met dit betoog niet dat hij door zijn handelen (ook) zijn eigen familie in gevaar heeft gebracht. Evenmin brengt hij overtuigende redenen aan waarom hij niet meteen naar een hotel kon gaan. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn asielrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal niet.

Waar verzoeker nog laat gelden dat de winkel waarnaar hij bij zijn tante ging aan de overkant van het huis van zijn tante gelegen was en dat er naartoe gaan weinig risico inhield, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de argumenten van de bestreden beslissing, zonder evenwel de concrete vaststellingen te ontcrachten. Dat verzoeker ondanks doodsb bedreigingen als hij nog in zijn colonia gezien zou worden toch nog gaat winkelen – al is het vlakbij zijn verblijfplaats in de colonia waar hij eigenlijk niet meer mocht zijn – doet afbreuk aan zowel de ernst als de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de bedreigingen die hij van een bendelid uit zijn colonia zou hebben ontvangen. Dat dit weinig risico inhield wordt overigens ontcracht door zijn eigen verklaringen dat hij nog geen maand

na het eerste dreigbericht waarin hem werd opgedragen niet meer in de *colonia* te komen een tweede dreigbericht had gekregen waarin hem werd gevraagd of hij het (eerste dreigbericht) niet had begrepen.

Verder is de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker weinig weet over zijn problemen en de persoon die hem bedreigde en op geen enkele manier, zelfs niet na zijn vertrek, gepoogd heeft om hier meer inzicht in te krijgen of om zijn ploeggenoten te waarschuwen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U hebt verder ook geen enkele poging ondernomen om meer te weten komen over uw problemen of hiervoor een oplossing te zoeken. U stelt dat u nooit op de berichten hebt geantwoord om uit te leggen dat u enkel ging voetballen in andere wijken. U was bang en hebt hem na de tweede bedreiging geblokkeerd (CGVS, p. 12). U stelt verder dat u geen idee hebt wie de persoon was die u die berichten stuurde en dat u ook niet geprobeerd hebt dit te weten te komen (CGVS, p. 11-12; 19). U weet enkel dat hij bendelid is door de berichten die hij stuurde (CGVS, p. 20). U hebt verder ook geen idee of uw ploegmaats problemen hebben gekend. U weet enkel dat een ploegmaat naar Mexico is gegaan, maar u weet niet om welke reden (CGVS, p. 14). U hebt zoals hoger aangehaald ook geen pogingen ondernomen om meer te weten te komen over het lot van andere ploeggenoten of om uw ploegmaats te verwittigen. U hebt hen namelijk niets gevraagd omdat u niet zomaar aan iedereen kon verkondigen als ze gelijkaardige problemen hadden als de uwe. U dacht er ook niet aan hen te waarschuwen omdat aan het denken was aan uw familie (CGVS, p. 15-16).”

Verzoeker betoogt dat hij het niet gewaagd heeft om een onderzoek te starten naar de identiteit van de persoon die hem die berichten stuurde, nu de situatie in El Salvador dit niet toelaat. Wie zo'n onderzoek start, loopt volgens hem immers het risico om nog harder aangepakt te worden door de bende. De Raad wijst erop dat verzoeker volgens zijn verklaringen bedreigd werd met de dood indien men hem nog zou zien in de *colonia*. Welk erger risico hij zou lopen door te proberen achterhalen wie hem deze bedreiging stuurde, is de Raad niet duidelijk. Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde bedreigingen die tot zijn vertrek uit El Salvador zouden hebben geleid.

Voor zover verzoeker nog enigszins enigmatisch betoogt dat *“die zich afspelen in Lourdes Colon, zijnde de afpersing van verzoekende partij en de doodsbedreigingen in oktober 2018 worden door verwerende partij niet betwist”*, wijst de Raad erop dat zulks nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen en dat verzoeker bovendien op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van feiten van afpersing en doodsbedreigingen die zich in oktober 2018 in Lourdes Colon zouden hebben afgespeeld. Wellicht gaat het hier – mede ook gelet op de onvolledigheid van de betreffende frase in het verzoekschrift – om een materiële vergissing in het verzoekschrift.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als zoon van een politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. U verklaart namelijk door het beroep van uw vader nooit concrete problemen gekend te hebben (CGVS, p. 19). Voor uw komst naar België had u bovendien weinig contact met uw vader en hij is al sinds 2003 niet meer samen met uw moeder (CGVS, p. 5).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Door in het verzoekschrift nog te stellen dat hij deel uitmaakt *“van de jongeren wiens verzoek om internationale bescherming met verhoogde aandacht dient te worden onderzocht”*, zonder dit algemene betoog verder *in concreto* op zijn individueel geval te betrekken, doet verzoeker geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is zijn betoog dat hij uit hoofde van die problemen deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat deze problemen zijn gestoeld op zijn (toegeschreven) politieke overtuiging niet dienstig. Waar verzoeker nog argumenteert dat hij in El Salvador door de nationale autoriteiten geen beschermingsmogelijkheden heeft in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoeker evenmin relevant.

Voor zover verzoeker voor de volledigheid nog aanstipt dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door verzoeker niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2,

b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht en dat zijn profiel als zoon van een politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal

moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN